

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 505/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. K..., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009, ako aj jeho uznesením sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2011 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“) označená ako „*Doplnenie návrhu k č. k. Rvp 1267/2011-1 a k návrhu Rvp 1962/09-7*“, ktorou namieta porušenie svojich práv

podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007 (ďalej aj „rozsudok špeciálneho súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009, ako aj jeho uznesením sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011.

Keďže predchádzajúce podania sťažovateľa (vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1962/09 a sp. zn. Rvp 1267/2011), ku ktorým podal toto doplnenie, boli 25. novembra 2009 a 8. júna 2011 ústavným súdom odložené podľa § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ešte pred doručením tejto sťažnosti označenej ako „*Doplnenie návrhu...*“, ústavný súd o nej rozhodoval ako o novej sťažnosti.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. c) a h) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení platnom do 31. júla 2001, z trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) a ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 30. júna 2002 a z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 238 ods. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 30. júna 2002.

Proti tomuto rozsudku špeciálneho súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009 rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol. Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Keďže najvyšší súd ako dovolací súd zistil, že dovolacie dôvody uvádzané sťažovateľom neboli dané, uznesením sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011 dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že *«v tejto... trestnej veci konal a rozhodol bývalý špeciálny súd ako súd nepríslušný, teda nezákonný a v odvolacom konaní proti rozsudku špec. súdu konal a rozhodol špeciálny senát NS SR. Navyiac v čase rozhodovania o mojom odvolaní sa členovia odvolacieho senátu NS SR angažovali v politicky motivovanej petícii „Päť viet“.*

Bolo porušené moje právo na obhajobu, na objasnenie veci a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za tých istých podmienok ako boli predvolaní svedkovia proti mne. A o kladení otázok mnou navrhnutých svedkov nemôže byť ani reč.

Bola porušená zásada prezumpcie neviny, zásada objektívnej pravdy, vlastne mi bolo znemožnené moje právo sa účinne obhajovať.

Navyiac som bol slobody pozbavený nepríslušným súdom, teda nezákonne a teda aj dôkazy neboli získané zákonným spôsobom...».

Ďalej v sťažnosti podrobne uvádza argumenty svedčiace podľa neho o jeho nevine, ktoré uviedol aj v odvolaní podanom proti odsudzujúcemu rozsudku špeciálneho súdu. Taktiež poukazuje na to, že už od začatia trestného stíhania bolo proti jeho osobe vyvinuté *„značné a zjavné úsilie“* zo strany polície, prokuratúry, ministra spravodlivosti, ako aj médií s úmyslom poškodiť jeho osobu. Zmieňuje sa aj o námietke zaujatosti, ktorú podal proti senátu najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní, ako aj o sťažnosti adresovanej ústavnému súdu podanej v tejto veci, ktorá bola prípisom č. k. Rvp 1962/09-7 z 25. novembra 2009 odložená. Poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009, ktorým bol vyslovený nesúlad podstatnej časti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s príslušnými článkami Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a záväznej medzinárodnej zmluvy, a následne potom vyvodzuje aj nelegitímnosť konania špeciálneho súdu v jeho trestnej veci.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil porušenie ním označených práv zaručených dohovorom rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009, ako aj jeho uznesením sp. zn.

1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011. Zároveň žiadal, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, nariadil „*obnovu celého... konania pred príslušným súdom podľa zásad spravodlivého konania*“, ako aj „*priznal trovy právneho zastúpenia k rukám ustanoveného obhajcu*“. Napokon sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. b) a d) dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009, ako aj jeho uznesením sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011.

1. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv zaručených dohovorom, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn.

PK-2 Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007, ústavný súd konštatuje, že na rozhodovanie o sťažnosti v tejto časti nie je daná jeho právomoc, a to vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („ak... nerozhoduje iný súd“). V zmysle tohto ustanovenia môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Na základe toho, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným rozsudkom špeciálneho súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania postupu, ako aj rozsudku špeciálneho súdu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Tš 17/2005 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podaného odvolania sa najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku špeciálneho súdu, ako aj k postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, vyrovnat' so skutkovými a právnymi argumentmi sťažovateľa.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k špeciálnemu súdu) už po jej predbežnom

prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009, ako aj jeho uznesením sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011 ústavný súd poukazuje na to, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, pôvodné trestné konanie, v rámci ktorého bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, t. j. konanie na prvom stupni v spojení s druhostupňovým konaním, bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia najvyššieho (ako odvolacieho) súdu sp. zn. 3 Toš 10/2007 z 27. októbra 2009. Dovolacie konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 1 TdoV 25/2010 bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 25/2010 z 23. februára 2011. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, ktorými malo dôjsť k porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa, nadobudli právoplatnosť oveľa skôr ako dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súde. Sťažovateľovi teda nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd nemal pochybnosť o uplynutí lehoty na podanie sťažnosti ani v prípade, ak by túto lehotu ráatal od doručenia uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie, ku ktorému došlo 28. marca 2011 (čo vyplýva z inej sťažnosti sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1267/2011). Sťažnosť ústavnému súdu bola doručená 15. novembra 2011 (odovzdaná na poštovú prepravu 11. novembra 2011), teda evidentne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom) už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011